

Arrest

nr. 188 790 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 7 december 2016 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op 8 december 2016 ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer:

Naam: [M.]

voornaam: [I.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

ALIAS: [M. I.] geboren in [...] op [...] van Nederlandse nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07/12/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,4° alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader - aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 27/10/2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar uitgezonderd 1 jaar effectief. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht die hij ingevuld heeft op 19/08/2016 dat hij geen familieleden heeft in België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1A (2) en 33 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (BS 4 oktober 1953; hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 6, vijfde lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11, § 1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het non-refoulementbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Eveneens betoogt hij dat de steller van de akte onbevoegd was tot het nemen van de bestreden beslissing en er sprake is van machtsmisbruik.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel,

Geen wettelijke grondslag voor het inreisverbod.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11 §1 vierde lid zowel voor wat betreft de grondslag voor het inreisverbod als voor wat betreft de duurtijd.

Dit maakt duidelijk dat er geen wettelijke basis is in de Belgische vreemdelingenwet voor het nemen van een inreisverbod. Vermeld artikel bepaalt enkel de modaliteiten van de tijdsduur maar is geen grondslag voor het inreisverbod op zich.

Dit artikel laat niet toe een inreisverbod te nemen.

Het artikel handelt niet over het nemen op zich van het inreisverbod, maar enkel over de duur van het inreisverbod, dus over een modaliteit van het inreisverbod en niet over het inreisverbod op zich.

Er is in de vreemdelingenwetgeving geen grondslag voor het nemen op zich van het inreisverbod, zoals dit bijvoorbeeld wel het geval is voor het nemen van een bevel (artikel 7 vreemdelingenwet), alleszins duidt de beslissing geen wettelijke basis aan.

De beslissing zelf bevestigt de gegrondheid van de argumentatie van verzoeker daar én voor de 'reden van beslissing', én voor 'acht jaar' dezelfde juridische basis wordt aangewend.

Het gaat om twee onderscheiden elementen, die een eigen rechtsgrond noodzakelijk zijn. Artikel 74/11 § 1 vierde lid is geen rechtsbasis voor het nemen van een inreisverbod op zich, maar enkel voor het bepalen van de in acht te nemen termijnen.

Dit middel kan niet afgewezen worden met het argument dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen wat de motivering betreft van de bestreden beslissing.

Het gaat er niet om dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in de plaats moet stellen van verwerende partij; het gaat er om dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet onderzoeken of er in de wet een grondslag is voor het nemen van een inreisverbod, en of, in casu die grond kan gevonden worden in artikel 74/11 § 1 vierde lid vreemdelingenwet.

Zoals hoger gesteld geldt dit artikel enkel voor de modaliteiten met betrekking tot het inreisverbod maar vormt het geen wettelijke basis voor het nemen van een inreisverbod op zich.

Daarvoor is een autonoom wetsartikel vereist, zoals dit het geval is bijvoorbeeld voor het nemen van een bevel. Dergelijk autonoom artikel ontbreekt of wordt niet aangeduid in de bestreden beslissing.

Ondergeschikt,

Wat betreft de delegatie van bevoegdheid.

Aangezien verzoeker een bijlage 13 sexies mocht ontvangen in toepassing van art. 74/11 §1, tweede lid.

Verzoeker verwijst naar de volledige tekst van art. 74/11 § 1.

Dat art. 74/11 § 1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde. Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld waaruit blijkt dat zij deze bevoegdheid heeft gedelegeerd aan personeelsleden met een minimale functie van attaché. Uiteraard kan geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien.

Dat derhalve de steller van de beslissing bijlage 13sexies manifest onbevoegd is daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.

Tweede onderdeel,

Wat betreft de motivering van de beslissing en van de termijn van acht jaar

De beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van acht jaar art. 74/11 § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

De motivering stelt dat betrokkene die veroordeeld is tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan één jaar effectief voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden, dat hij niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde ernstig te verstoren.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Overigens werd in een uiteenzetting dd. 3.4.2016 door een ambtenaar van DVZ in het kader van de permanente vorming van het BJB departement vreemdelingenrecht te Antwerpen meegedeeld dat verwerende partij standaard de termijn van acht jaar gebruikt in dergelijke beslissingen op basis van artikel 74/11 §1, eerste lid vreemdelingenwet. Dit bevestigt de schending van de verplichting om te oordelen 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Deze gang van zaken blijkt overigens ook uit de diverse beslissingen die in dat kader voorgelegd werden en worden ter beoordeling aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van acht jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de veroordeling. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de veroordeling, tot die termijn wordt gekomen.

Het gaat bijvoorbeeld in casu niet om een geweldsmisdrijf of een misdrijf tegen de zeden.

Er wordt ook op geen enkele wijze rekening gehouden met het gegeven dat het een eenmalige veroordeling betrof.

Het blijkt dat in geval van strafrechtelijke veroordeling automatisch de termijn van acht jaar wordt gehanteerd. Nochtans laat de wet toe én geen inreisverbod op te leggen, of een inreisverbod op te leggen in casu van meer dan vijf jaar. Waarom dit dan acht jaar wordt, daar heeft verzoeker het raden naar. De termijn zelf dient specifiek gemotiveerd te worden, zo niet, wordt vervallen in louter automatismen die niet beantwoorden aan de hogervermelde noodzaak om rekening te houden met de specifieke omstandigheden.

Derde onderdeel,

Artikel 74/11 § 1 vierde lid vreemdelingenwet bepaalt dat de verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Vooreerst wordt er op gewezen dat het geen verplichting is in hoofde van verwerende partij, maar een discretionaire mogelijkheid om een termijn van meer dan vijf jaar op te leggen.

Verzoeker betwist dat de beslissing kan stellen dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De beslissing kan inderdaad enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing leidt het actueel karakter enkel af uit de 37 maanden gevangenisstraf.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz 15257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische Staat).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu wordt als enig feitelijk argument de veroordeling in 2016. Het gaat bovendien om de eerste en eenmalige veroordeling in België.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Er is geen enkele aanduiding dat verzoeker door de ondergane gevangenisstraf zijn les niet zou geleerd hebben. Er is geen enkele aanduiding van een negatieve evaluatie van het ondergaan van de gevangenisstraf. Er is geen enkele inschatting van het gegeven dat hij de relatie met zijn vriendin heeft ontwikkeld, dat er weldra een kindje zal geboren worden en dat deze evolutie voor gevolg kan hebben dat hij zich in de toekomst zou onthouden van strafrechtelijke inbreuken.

De beslissing schendt op dit punt de vermelde wettelijke bepalingen.

Vierde onderdeel,

Er dient ook een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen

tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Vijfde onderdeel,

Voor zover de motivering betrekking zou hebben op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues offamily orprivate life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wantedfor an offence (see Kingv. the United Kingdom (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, andAronica v. Germany (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also Launder v. the United Kingdom, no. 27279/95, Commission décision of 8 December 1997, and Raidi v. Austria, no. 25342/94, Commission décision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life " within the meaning ofArticle 8 (see, as a recent authority, Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006X11, and Boultif v. Switzerland, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life " rather than the "private life " aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person 's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law ", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a démocratie society " in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; Enea v. Italy [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and S.H. and Others v. Austria [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the King case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of eestasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact

that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

Verwerende partij had rekening moeten houden met het hoger belang van het kind. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft er recent nog aan herinnerd dat :

109. Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005 ; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012 ; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et Xc. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et Xc. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers. (CEDH, 3.10.2014, grande chambre, Jeunesse c. Pays-Bas)

In casu kan het familiaal leven van verzoeker niet verdergezet worden in Guinee. De moeder van de kinderen van het gezin werd erkend als vluchteling en kan dus onmogelijk terugkeren.

Bovendien gaan de twee oudste kinderen naar school.

Men kan niet verwachten dat de kinderen stoppen met naar school te gaan om hun (stief-)vader te vervoegen in Afrika. Dit zou absoluut tegen het belang van de kinderen ingaan.

Het is bovendien in het belang van de drie kinderen dat zij met hun (stief-)vader kunnen samenleven, die hen opvoedt en verzorgt.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van de kinderen van het gezin van verzoeker.

Wat betreft de afweging van het gezinsleven en van artikel 8 EVRM stelt verzoeker dat de motivering geen proportionaliteitsafweging is, maar een loutere stereotiepe en standaard motivering die in tientallen beslissingen voorkomt, en die miskent dat een echt faire balance toets moet uitgevoerd worden die op basis van heel concrete gegevens een echte afweging maakt tussen enerzijds de belangen van de Belgische Staat en anderzijds de belangen van verzoeker.

Stereotiepe en standaard motiveringen voldoen niet aan artikel 8.2 EVRM.

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Er wordt gesteld dat verzoeker geen familieleden in België zou hebben en bijgevolg een schending van artikel 8 EVRM niet blijkt.

Artikel 8 EVRM is echter breder dan het familieleven; het behelst ook de bescherming van het privéleven.

Naar het privéleven is geen onderzoek gevoerd of geen hoorrecht uitgeoefend; er is alleszins geen rekening mee gehouden."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat aan verzoeker een beslissing tot verwijdering werd gegeven waarmee het inreisverbod gepaard gaat en dat wordt geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder heeft tevens aangegeven dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke gedrag, met de veroordeling die hij opliep en met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Meer concreet stelde hij vast dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt als mededader aan drugsdelicten en hij hiervoor op 27 oktober 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel voor vijf jaar uitgezonderd één jaar effectief. Verweerder benadrukte de ernst van de gepleegde feiten en de zeer ernstige verstoring van de openbare orde die deze veroorzaken. Hij stelde verder vast dat verzoeker niet aangaf familieleden te hebben in België, hij hier ook geen officieel verblijfsadres heeft en hij niet heeft getwijfeld om illegaal in het Rijk te verblijven.

Verzoeker geeft aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke juridische grond het inreisverbod is opgelegd. Hij stelt dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op de modaliteit van de tijdsduur van het inreisverbod. De Raad merkt in dit verband op dat artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet enkel zo kan worden geïnterpreteerd dat ofwel het vierde lid van deze bepaling toelaat in de gevallen zoals voorzien in het tweede lid waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan dan wel een eerdere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd de termijn van het inreisverbod op meer dan vijf jaar te brengen ofwel het vierde lid – waar het stelt dat “*de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod*” – als een afzonderlijke grond tot het opleggen van een inreisverbod dient te worden beschouwd. Zelfs indien verzoeker zou moeten worden gevolgd in zijn zienswijze dat het vierde lid van deze bepaling enkel de modaliteiten of de tijdsduur van het inreisverbod betreft, stelt de Raad vast dat het thans bestreden inreisverbod uitdrukkelijk vermeldt gepaard te gaan met de verwijderingsmaatregel van dezelfde datum zonder termijn voor vrijwillig vertrek en dient te worden aangenomen dat het inreisverbod in ieder geval zijn grondslag vindt in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft samen met de thans bestreden beslissing kennis kunnen nemen van de betreffende verwijderingsmaatregel en stelt ook zelf dat hij “*een bijlage 13 sexies mocht ontvangen in toepassing van art. 74/11 § 1, tweede lid*”, zodat dient te worden aangenomen dat hij in ieder geval in de mogelijkheid was om kennis te nemen van de rechtsgrond voor het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. In deze omstandigheden blijkt niet dat een eventuele leemte in de motivering in rechte en/of in feite van de bestreden beslissing kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing en wel nu niet blijkt dat dit verzuim de belangen van verzoeker heeft geschaad (RvS 4 oktober 1994, nr. 49.427). In die zin blijkt niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn betoog. De Raad benadrukt in dit verband ook het gegeven dat artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet het bestuur in de situatie dat de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet in beginsel verplicht tot het opleggen van een inreisverbod.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verzoeker verder niet worden bijgetreden waar hij betoogt als zou geen of geen begrijpelijke motivering zijn opgenomen inzake de duur van het inreisverbod van acht jaar.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Er kan worden aangenomen dat de voorziene motivering verzoeker in staat stelt om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

2.1.2.3. In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoeker andermaal dat verweerder ten onrechte aangeeft dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet als grondslag kan dienen voor het opleggen van een inreisverbod. Hij benadrukt dat deze wetsbepaling enkel betrekking heeft op de modaliteit van de tijdsduur van het inreisverbod. Onder verwijzing naar de bespreking dienaangaande van de formele motiveringsplicht herhaalt de Raad dat, voor zover dit uitgangspunt kan worden bijgetreden, de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt gepaard te gaan met de verwijderingsmaatregel van dezelfde datum, deze verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet en het inreisverbod in ieder geval zijn grondslag vindt in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat in beginsel een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod inhoudt. Verzoekers betoog dat er geen wettelijke grondslag bestaat voor het bestreden inreisverbod kan in geen geval worden bijgetreden. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat nergens in de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet enige grond tot het opleggen van huidig inreisverbod kan worden gelezen. Aldus blijkt op zich ook niet dat verzoeker verder nog het vereiste belang heeft bij zijn betoog dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet als dusdanig geen voldoende grond zou zijn voor het opleggen van het thans bestreden inreisverbod.

2.1.2.4. Verzoeker betoogt vervolgens, in ondergeschikte orde, dat er voor een inreisverbod niet wordt voorzien in een delegatiemogelijkheid.

In dit verband dient te worden gewezen op artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.
De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Deze bepaling houdt noodzakelijkerwijze in dat het wel degelijk de minister of zijn gemachtigde is die een inreisverbod kan opleggen. Indien de gemachtigde zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen, valt immers niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen onthouden. Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk in een delegatiemogelijkheid heeft voorzien (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231.043).

De bestreden beslissing werd genomen door A. P, attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 5 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit) bepaalde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [...] ; artikel 74/11, § 1, leden 3 en 4; [...].
Zijn eveneens bevoegd voor de toepassing van artikel 74/11, § 1, derde en vierde lid, van de wet van 15 december 1980, de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren en die :

1° hun functie bij het bureau Permanentie van de Directie Controle Binnenland en Grenzen uitoefenen;
of
2° die te dien einde met naam en toenaam aangeduid worden door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of diegene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dit door middel van een door hem gedateerd en ondertekend schrijven.”

In casu bevat het administratief dossier een op 9 augustus 2016 gedateerde en ondertekende akte tot aanstelling, uitgaand van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, de heer F. Roosemont, waarin deze – gelet op voormeld artikel 5, tweede lid, 2° van het delegatiebesluit – attaché A. P. aanstelt om inreisverboden van meer dan drie jaar of meer dan vijf jaar op te leggen overeenkomstig artikel 74/11, § 1, derde of vierde lid van de Vreemdelingenwet. Er kan aldus worden aangenomen dat attaché A. P. bevoegd was tot het nemen van de in casu bestreden beslissing.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verzoeker dus niet worden gevolgd in zijn betoog dat enkel de minister of staatssecretaris zelf de thans bestreden beslissing zou kunnen nemen en dat de steller van de akte in casu onbevoegd is.

2.1.2.5. In een tweede onderdeel van het middel wijst verzoeker op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod dient te worden bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt hij dat in casu een dergelijk individueel onderzoek niet heeft plaatsgevonden en op automatische wijze, gelet op de veroordeling, een duur van acht jaar werd bepaald.

Verzoekers betoog mist zonder meer feitelijke grondslag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt namelijk duidelijk dat verweerder wel rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken bij het opleggen van het inreisverbod voor acht jaar. Verweerder heeft, in tegenstelling tot het gestelde door verzoeker, niet enkel rekening gehouden met het gegeven van een strafrechtelijke veroordeling als dusdanig. Hij hield ook rekening met de aard van de gepleegde strafrechtelijke feiten – met name drugsdelicten –, de zeer ernstige verstoring voor de openbare orde die het gevolg is van de gepleegde feiten en de zware strafmaat die werd opgelegd alsook maakt hij melding van de op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zeer recente datum van de veroordeling. Aldus overtuigt verzoeker ook niet dat geen rekening zou zijn gehouden met de “specifieke aard van de veroordeling”. Minstens maakt hij niet aannemelijk welk aspect hiervan dan ten onrechte alsnog niet in rekening is gebracht. Verweerder wees verder op het gegeven dat verzoeker niet twijfelde om illegaal in België te verblijven en hij geen officieel verblijfsadres heeft in België. Ook stelde hij vast dat verzoeker niet aangaf familieleden te hebben in België. Verzoeker kan aldus niet voorhouden als zou de motivering inzake de duur van het inreisverbod louter en alleen zijn opgehangen aan het gegeven van een veroordeling op zich of op basis van het enkele gegeven van een veroordeling automatisch werd besloten tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar.

De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat in concreto wordt ingegaan op de specifieke situatie van verzoeker en er sprake is van een voldoende graad van individualisering. Gelet op de motivering dat niet blijkt dat verzoeker familieleden heeft in België kan ook worden aangenomen dat een onderzoek heeft plaatsgevonden of er eventueel sprake is van elementen die zich kunnen verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod dan wel kunnen rechtvaardigen dat een kortere duur wordt opgelegd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval. Hij brengt nergens concrete elementen aan die een inreisverbod van een kortere duur wenselijk of noodzakelijk zouden maken en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Hij kan in dit verband niet dienstig verwijzen naar het gegeven dat hij slechts eenmalig werd veroordeeld, nu in de bestreden beslissing het tegendeel niet wordt weerhouden.

De ongestaafde bewering van verzoeker dat verweerder standaard opteert voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar indien hij vaststelt dat een vreemdeling op zeer ernstige wijze de openbare orde heeft verstoord laat niet toe te besluiten dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. De Raad dient, louter ten overvloede, te duiden dat verweerder vermog om in gelijkaardige situaties steeds te opteren voor een inreisverbod met een zelfde welbepaalde duur (zie bijvoorbeeld ook de aanbeveling van de Europese Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergelateerde taken (COM(2015) 6250 final) en het bijbehorende terugkeerhandboek, p. 64: “Lidstaten mogen verschillende termijnen voor verschillende categorieën van situaties hanteren, bijvoorbeeld 10 jaar als algemene regel voor gevallen waarin de openbare orde in het geding

is en 20 jaar in zeer ernstige omstandigheden.”). Een dergelijk gedrag toont slechts aan dat verweerder niet willekeurig optreedt en dat hij oog heeft voor een gelijke behandeling van alle vreemdelingen en voor het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker toont door enkel te betogen dat hij slechts eenmaal werd veroordeeld en dat hij niet werd veroordeeld wegens het plegen van een geweldmisdrijf of een zedendelict niet aan dat verweerder zijn situatie incorrect heeft ingeschat of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij weerlegt met dit gestelde immers niet dat de door hem gepleegde drugsfeiten zeer ernstig zijn en een zeer ernstige verstoring inhouden van de openbare orde. In zoverre verzoeker specifiek betoogt dat dit een eenmalige veroordeling is en aldus wenst aan te geven dat hij voor het overige van onberispelijk gedrag is, betreft dit wezenlijk ook slechts een loutere bewering en kan dit verder niet zonder meer worden aangenomen gelet op het gegeven dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Nederland ongewenst werd verklaard. Het gegeven dat in dit verband in Nederland nog rechterlijke procedures hun beloop moeten kennen en verzoeker de afloop hiervan in Nederland mag afwachten, doet hier nog geen afbreuk aan. Gelet op de door verweerder in de bestreden beslissing aangevoerde argumentatie en de uiteenzetting van het middel, alsook voormelde bespreking van het middel, kan niet worden geconcludeerd dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar op te leggen.

Verzoekers beschouwingen in het tweede onderdeel van zijn middel geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verweerder artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

2.1.2.6. Verzoeker stelt in een derde onderdeel van het eerste middel te betwisten dat hij een ernstige bedreiging of een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

In zoverre verzoeker stelt dat verweerder het actueel karakter van de veroordeling afleidt uit de veroordeling tot zevenendertig maanden gevangenisstraf merkt de Raad allereerst op dat dit betoog vreemd lijkt te zijn aan de motivering van de thans bestreden beslissing en verzoekers situatie. In casu dient te worden aangenomen dat de actuele en ernstige bedreiging die verzoeker volgens het bestuur kan worden geacht te vormen voor de openbare orde volgt uit de ernst van de feiten die verzoeker pleegde, met name drugsdelicten die de openbare orde zeer ernstig verstoren en waarvoor de strafrechter het nauwelijks twee maanden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing nog noodzakelijk achtte om verzoeker te veroordelen tot een gevangenisstraf van achttien maanden waarvan één jaar effectief.

De Raad kan, met verwijzing naar de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel, slechts herhalen dat het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die zich schuldig maakte aan een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en hiervoor ook effectief en zeer recentelijk werd veroordeeld tot een zware gevangenisstraf te beschouwen als een ernstig gevaar voor de openbare orde. Hierbij kon ook worden gewezen op de zeer ernstige verstoring van de openbare orde als gevolg van drugsdelicten. Het is ook niet incorrect of kennelijk onredelijk om het feit dat verzoeker effectief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf te betrekken bij de beoordeling van de vraag of hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en om, gezien de zwaarte van de uitgesproken straf en het recente karakter ervan, veel belang te hechten aan deze veroordeling.

De verwijzing naar rechtspraak inzake de verwijdering van burgers van de Unie is voorts niet relevant daar verzoeker geen burger van de Unie is, doch een onwettig in het Rijk verblijvende derdelander en de strengere normen inzake de weigering van het verblijf en de verwijdering van burgers van de Unie niet toepasbaar zijn bij het opleggen van een inreisverbod aan een derdelander.

Verzoeker stelt dat er geen indicaties zijn dat hij nadat hij zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten zal hervallen en nieuwe strafbare feiten zal plegen. De Raad kan in dit verband volstaan met op te merken dat er ook geen indicaties zijn dat verzoeker zich nadat hij zijn gevangenisstraf heeft ondergaan plots zal schikken naar de Belgische wetten en geen nieuwe strafbare feiten zal plegen. Hierbij moet worden herhaald dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker werd veroordeeld als mededader, en niet blijkt dat hij dan heeft gebroken met zijn ‘foute’ vrienden of contacten, en het door verzoeker gestelde dat dit een eenmalige veroordeling is niet zonder meer kan worden aangenomen gelet op het gegeven dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij in Nederland ongewenst werd verklaard. In zoverre verzoeker nog betoogt dat er geen enkele inschatting is gebeurd van het gegeven dat hij een relatie met zijn vriendin heeft ontwikkeld en er weldra een kindje zal worden

geboren, kan de Raad slechts vaststellen dat in het administratief dossier geen aanwijzingen zijn te vinden dat verzoeker een partner heeft laat staan dat deze dan zwanger is. Hij brengt in dit verband zelf ook niet het minste begin van bewijs aan. Er blijkt dan ook niet dat verweerder dienstige gegevens in het voordeel van verzoeker over het hoofd heeft gezien.

2.1.2.7. In een vierde onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat er door verweerder geen belangenafweging werd doorgevoerd.

De Raad merkt evenwel op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk naging of er in hoofde van verzoeker belangen spelen die kunnen primeren op het algemeen belang en die dienden te worden afgewogen tegen de vastgestelde ernstige bedreiging van de openbare orde, doch oordeelde dat dergelijke specifieke belangen niet voorhanden waren. Hij stelde zo vast dat verzoeker geen gezins- of familieleden heeft in België, waardoor niet blijkt dat verzoeker in casu artikel 8 van het EVRM dienstig kan inroepen. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet en geeft niet aan dat wat hem betreft enig ander belang speelt dat ten onrechte niet in rekening zou zijn gebracht of in de motivering werd betrokken of ten onrechte niet zou zijn afgewogen in het licht van het door verweerder ingeroepen belang van de bescherming van de openbare orde. In deze omstandigheden maakt hij niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte geen of geen verdere belangenafweging heeft doorgevoerd.

Verzoeker toont met zijn betoog, in het vierde onderdeel van zijn middel, geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.1.2.8. In zoverre verzoeker in het vijfde onderdeel van zijn middel de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, dient de Raad er op te wijzen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en dat voormelde wetsbepaling slechts van toepassing is bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

De toelichting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden. De Raad kijkt immers in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich kan beroepen op een beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven. Concreet stelt verzoeker zo, wat het ingeroepen privé- dan wel gezins- of familieleven betreft, dat rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind. Hij stelt dat de moeder van de kinderen van zijn gezin werd erkend als vluchteling en het gezinsleven aldus niet kan worden verdergezet in Guinee en de twee oudste kinderen school lopen. Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit enig door verzoeker aangebracht stuk blijkt evenwel dat verzoeker een Guineese partner dan wel kinderen heeft uit een relatie met een uit Guinee afkomstige erkende vluchteling. Er wordt in dit verband niet het minste begin van bewijs voorgelegd en dit betoog lijkt betrekking te hebben op een andere zaak. Op het ogenblik dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord door het bestuur maakte hij ook geenszins melding van gezins- of familieleden in België. Hij gaf aan dat er geen redenen voorhanden zijn die hem verhinderen terug te keren naar zijn herkomstland. Er blijkt aldus geen beschermenswaardig gezinsleven en evenmin dat verzoeker zich dienstig op het hoger belang van het kind kan beroepen. Verzoeker geeft vervolgens aan een privéleven te hebben opgebouwd in België, waar hij stelt dat verweerder niet kon volstaan met de vaststelling dat hij geen familieleden heeft in België terwijl artikel 8 van het EVRM ook het privéleven beschermt. De Raad stelt in dit verband evenwel vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 19 augustus 2016 aangaf pas sinds 9 juli 2016 in België te verblijven. Hij kwam al heel snel in aanraking met het gerecht en bracht zijn verblijf in België grotendeels door in de gevangenis. Op geen enkele wijze concretiseert verzoeker bovendien waaruit zijn ingeroepen privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd dan precies bestaat. In het licht van deze gegevens maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van een daadwerkelijk beleefd en effectief privéleven in België dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Nu verzoeker geen beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven aannemelijk maakt, blijkt niet dat dit ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat enige specifieke belangenafweging zich opdrong in het licht van enig privé- dan wel gezins- of familieleven. In deze omstandigheden blijkt ook niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar de door hem aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In dit verband wijst de Raad ten overvloede ook nog op volgende vaststellingen in zijn arrest nr. 188 789 van 22 juni 2017 inzake de verwijderingsmaatregel waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat:

“Ter terechtstelling stelt verweerder dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – gelet op de overdracht van verzoeker aan de Nederlandse autoriteiten – volledige uitvoering heeft gekregen en er om deze reden niet langer een belang voorhanden is. Verweerder geeft aldus aan dat verzoeker, minstens ten tijde van de overdracht aan Nederland, beschikte over de documenten die zijn vereist om zich naar dit land te begeven.”

In het licht van deze gegevens blijkt wezenlijk niet langer dat het thans bestreden inreisverbod (nog) geldt voor Nederland, waar ook deze beslissing geldt voor het gehele Schengengrondgebied *“tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Zelfs voor zover verzoeker aldus alsnog een privé- dan wel gezins- of familieleven zou hebben in Nederland blijkt niet dat dit gegeven nog relevant is.

Een miskennis van artikel 8 van het EVRM wordt in deze omstandigheden niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.9. De door verzoeker verstrekt uiteenzetting laat de Raad evenmin toe te concluderen dat verweerder zich schuldig zou hebben gemaakt aan machtsmisbruik. Er wordt namelijk geenszins aannemelijk gemaakt dat verweerder zijn bevoegdheden niet correct heeft aangewend.

2.1.2.10. Nu verzoeker niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteenzet waarom hij meent dat artikel 6.5 van de terugkeerrichtlijn, het non-refoulementprincipe, de artikelen 1A (2) en 33 van de Vluchtelingenconventie en artikel 3 van het EVRM zijn geschonden, kan slechts de onontvankelijkheid van deze onderdelen van het middel worden vastgesteld.

2.1.2.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de artikelen 62, 74/11, § 1, vierde lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het hoorrecht. Hij stelt tevens opnieuw dat verweerder onbevoegd is om de bestreden beslissing te nemen en dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsmisbruik.

Hij stelt als volgt:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110.832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur.

Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01).

Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/H, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat verzoeker dit arrest van 24 juni 2014 wat de principes betreft hier voor herhaald aanziet, en het bij de stukken voegt.

Dat in dezelfde zaak Valderrama Correa t. Belgische Staat bij arrest nr. 135 914 van 7 januari 2015 de bijlage 13 septies vernietigd werd op basis van het in UDN als ernstig weerhouden middel, met name de schending van het hoorrecht en de mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Dat ook het arrest van 7 januari 2015 hier voor herhaald wordt aanzien wat de wettelijke grondslag voor de vernietiging betreft, en onder de stukken wordt gevoegd.

In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het betrof eveneens een zaak van

wettelijke samenwoning en waarbij een procedure lopende was voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van overschrijving van die wettelijke samenwoning.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht *audi alteram partem* verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Er werd aan verzoeker enkel een vragenlijst voorgelegd; dit volstaat niet om het hoorrecht te garanderen; het hoorrecht moet effectief gericht zijn op het inreisverbod zelf en aan verzoeker dient duidelijk te worden gemaakt dat de vragenlijst daarvoor bedoeld was. Dit is niet gebeurd.

Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Verzoeker is nooit gehoord geweest over deze beslissing zelf. Dit is in strijd met vermeld artikel 41 van het Handvest.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Indien verzoeker gehoord was had hij in het kader van artikel 8 EVRM kunnen wijzen op zijn privéleven, en de argumenten kunnen weerleggen die hierover in de bestreden beslissing, *quod non* (daar zij niet in het bevel zelf staan), worden aangehaald.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Wanneer verzoeker dit had kunnen voorbrengen zou dit hebben kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker verwijst nog naar de recente rechtspraak.

De meest recente rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel *audi alteram partem*, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Zo heeft uw Raad, in een recent arrest gelijkaardig aan huidige zaak, wat volgt kunnen beschouwen :

« 3.3.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 41, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en in een derde middel de schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad is van oordeel dat beide middelen samen moeten worden beoordeeld. In het eerste middel wordt gesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel, zo betoogt de verzoekende partij, vormt de gedeeltelijke omzetting, in Belgisch recht, van artikel 6 van de richtlijn 2008/115. De bestreden beslissing werd dus genomen in toepassing van het Unierecht. In het arrest M.M. t. Ireland van 22 november 2012 (C-277/11) oordeelde het Europese Hof van Justitie :

'83. Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84. Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85. Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz.* 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86. Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en

alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C287/02, Jurispr. blz. 15093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C27/09 P, Jurispr. blz. 1-13427, punten 64 en 65).

88. Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität Munchen, C269/90, Jurispr. blz. 15469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. '

De verzoekende partij, zo stelt zij, werd niet verhoord vooraleer de bestreden beslissing genomen werd. Mocht dit het geval zijn geweest dan had hij kunnen laten gelden dat hij een procedure zoals in kortgeding tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand aan het voeren was. Zij betoogt verder:

'Dit is des te belangrijker dat artikel 5.b van de terugkeerrichtlijn de Staten verplicht om bij elke beslissing rekening te houden met de gezinstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker had aldus kunnen uitleggen dat hij de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand aan het betwisten is, dat de zitting op 15.9.2014 zal plaatsvinden, en dat hij een gezinsleven heeft met zijn partner.

Hij had ook kunnen uitleggen dat hij een werkelijke gezinsband met zijn schoonzoon [bedoeld wordt: stiefzoon] heeft. Over de relatie tussen verzoeker en haar kind schrijft mevrouw d.S. het volgende:

'V. mijn zoon krijgt dus nog alle liefde die hij nodig heeft. Zowel van mij als van H. H. geeft V. een veilig gevoel en voelt zich altijd door hem beschermd. (...) Als ik V. nu dus moet vertellen dat H. er niet meer zal zijn, zal dit opnieuw voor hem een enorme choc (...) zijn en zal hij diep gekwetst zijn. (...) Ik kan je met zekerheid vertellen dat H. V. behandelt als zijn eigen zoon en hem dus ook elke avond instopt. Hij helpt hem enorm bij het geruststellen voor de zogezegde 'monsters '. Hij is werkelijk alles wat in een vader zoek.

[...]

3.3.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ, 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M.,ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet.

Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casurichtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In die optiek kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij uit eigen initiatief en via de geïkte wegen alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij, indien zij zou zijn gehoord,

had kunnen aanvoeren dat zij een procedure had aanhangig gemaakt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en naar de band die hij heeft met zijn stiefzoon. Deze beide argumenten kunnen worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft geleid op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval. in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. » 1 Een nog recentere beslissing van een Franstalige kamer luidt in dezelfde zin :

« 4.4.1. En l'espèce, la partie requérante invoque, notamment, dans un troisième moyen, une violation de l'article 8 de la CEDH et, dans un quatrième moyen, une violation de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, que le Conseil estime devoir examiner conjointement.

En substance, elle fait valoir, dans les développements du troisième moyen de sa requête, que '(...) La requérante entretient depuis plus d'un an une relation amoureuse avec Monsieur [XXX], de nationalité belge, avec lequel elle cohabite régulièrement (elle est notamment inscrite à son adresse depuis le 24.10.2013) ; courant mars 2014, les intéressés ont souhaité faire acter une déclaration de cohabitation légale entre les mains de l'officier de l'état civil de Dison, lequel a, en application de l'article 1476quater du Code civil, pris la décision de surseoir pour une durée de deux mois à l'enregistrement de cette déclaration, le Procureur du Roi de Liège ayant ensuite décidé de prolonger ce délai d'une nouvelle durée de trois mois, soit jusqu'au 24 octobre 2014. (...) et qu'il ne ressort ni des termes de la décision entreprise, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris ces éléments en considération lors de la prise de sa décision.

Dans les développements de son quatrième moyen, la partie requérante, convoquant l'enseignement d'un arrêt n° 126.158, prononcé le 24 juin 2014 par le Conseil de céans dans une affaire enrôlée sous la référence 154.674 qu'elle estime être semblable à sa cause personnelle, ajoute que '(...) La décision entreprise met en oeuvre la Directive 2008/115/CE dite Directive retour ; les articles 7, 27 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 qui servent de fondement légal à la décision entreprise assurent en effet la transposition de cette Directive en droit belge ; Dans cette mesure, les garanties offertes par la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne [...] sont [...] d'application en l'espèce ;(.../. Après avoir rappelé que '(...) L'article 41, alinéa 2 de la Charte protège 'le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre' [...] (...) elle relève qu'il n'a pas été donné à la requérante la possibilité de faire valoir être actuellement occupée à faire enregistrer une déclaration de cohabitation légale (...) et soutient que '(...) si tel avait été le cas, l'issue de la procédure aurait pu aboutir à un résultat différent ' (...).

4.4.2. En l'espèce, la partie défenderesse ne conteste pas que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui constitue l'un des fondements de la décision entreprise, constitue la transposition partielle en droit belge de l'article 6 de la directive 2008/115/CE (Doc. Pari., Ch., 53 (2011-2012), 1825/001, p. 17), de telle sorte qu'il peut être considéré, prima facie, qu'en prenant l'acte attaqué, elle a mis en oeuvre le droit de l'Union. Par ailleurs, cet acte consistant en un ordre de quitter le territoire, il n'apparaît pas possible d'exclure d'emblée qu'il ne puisse recevoir la qualification de 'mesure individuelle' susceptible 'd'affecter défavorablement' la partie requérante. Dans la perspective de ce qui précède, le Conseil rappelle que la Cour de Justice de l'Union européenne a, dans son arrêt 'M.M. contre Mande' du 22 novembre 2012(C- 277/11), notamment, indiqué ce qui suit :

[...]

Or, le Conseil observe qu'il n'apparaît pas du dossier administratif que la partie défenderesse ait donné à la requérante la possibilité de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale.

Il ressort de la requête que, si cette possibilité lui avait été offerte, la requérante aurait fait valoir les éléments dont elle fait état à l'appui de la violation qu'elle allègue de l'article 8 de la CEDH. en invoquant qu'Os attestent de l'existence, dans son chef, d'une vie familiale.

Sans se prononcer sur lesdits éléments, le Conseil observe qu'ils sont étayés par divers documents que la partie requérante a annexés à sa requête (à savoir, une copie de la carte d'identité de son compagnon belge ; une copie d'une composition de ménage datée du 14 août 2014 attestant d'une adresse commune depuis le 24 octobre 2013 et les copies de deux courriers datés du 25 juin 2014 émanant de la commune de Dison concernant le "dossier de projet de cohabitation légale" qu'ils ont en commun), qui les rendent suffisamment concrets pour lui permettre de soutenir, en se référant sur ce point à l'enseignement de l'arrêt 'M.B. contre Pays-Bas' de la Cour de Justice de l'Union européenne du

10 septembre 2013 (C-363/13), qu'en ne lui donnant pas la possibilité de les faire valoir de manière utile et effective, avant l'adoption de l'acte attaqué, la partie défenderesse l'a privée Y.. J de la possibilité de mieux faire valoir sa défense, dans une mesure telle que cette procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent (...)'.

Il résulte à suffisance des développements qui précèdent qu'ainsi pris d'une possible violation de l'article 8 de la CEDH, le moyen apparaît *prima facie* sérieux. ».

Uiteindelijk heeft een arrest van september 2014 in een soortgelijke zaak tevens wat volgt gesteld:

« 3.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.2.1. Verzoeker citeert artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stelt dat zonder twijfel de bijlage 12 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet, dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is, dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, rekening dient gehouden te worden met de hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht. Na citering van artikel 41 van het Handvest, meent verzoeker dat het hoorrecht ongetwijfeld geïncorporeerd werd in het Handvest, dat dit hoorrecht, in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen, dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen reiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Verzoeker meent dat hij zich in deze situatie bevindt, meer bepaald maakt hij deel uit van een gezin waarin hij een belangrijke rol vervult, het gezin is afhankelijk van hem, dat de verwerende partij rekening moet houden met het familieleven ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM toepassing vindt, dat bij de bepaling van het begrip gezin geen onderscheid gemaakt wordt tussen een wettig gezin en een natuurlijk gezin, dat nauwe verwantschapsbanden eveneens door het recht op eerbiediging van het gezinsleven worden beschermd, dat artikel 8 van het EVRM geenszins beperkt is tot de klassieke huwelijkse relatie, dat dit werd bevestigd door het EVRM in het arrest Kroon, dat naar huidig recht de band tussen broers en zussen wordt gekoppeld aan de bloedband die tussen hen bestaat, het feit dat zij enige tijd met elkaar samenwonen of de affectieve banden die zij met elkaar hebben, dat er voldoende nauwe band bestaat tussen hem en zijn broer, dat naast het feit dat zij een bloedband hebben, zij ook samenwonen. Verder geeft verzoeker aan dat hij sinds zijn komst naar België bij zijn broer, schoonzus en hun twee kinderen woont, dat zijn een feitelijk vijfkoppig gezin vormen en hij een centrale rol inneemt in het gezin, dat dit ook bevestigd wordt door omstanders, buren en vrienden van het gezin, dat uit het door hem afgesloten fitness- en zwembadabonnement duidelijk blijkt dat hij woonachtig is op het adres van zijn broer, dat beide abonnementen geregistreerd staan op dit adres, dat zijn broer en schoonzus bij dezelfde fitness een abonnement hebben, dat een groot aantal buren schriftelijk bevestigen dat hij daadwerkelijk bij zijn broer woont. Vervolgens verwijst verzoeker naar de door hem verschillende bijgevoegde verklaringen van buren en vrienden en geeft hij kort de inhoud van de verklaringen weer.

Hij wijst erop dat hij volledig meedraait in de dagdagelijkse bezigheden van het gezin, dat hij boodschappen haalt, kookt, meehelpt in de opvoeding en verzorging van de kinderen, dat dit ook blijkt uit verklaringen van buurvrouw die werkzaam is in een supermarkt, dat ook de ouders van zijn schoonzus bevestigen dat hij een belangrijke rol vervult in het huishouden, dat hij ook op sociaal vlak volledig meedraait in het gezin, dat hij meegaat op familiebezoeken, op restaurant en altijd aanwezig is bij uitstapjes met het gezin, dat dit ook bevestigd wordt door buren, waarna hij opnieuw naar verklaringen verwijst.

Verzoeker wijst erop dat hij een eigen slaapkamer heeft in het huis wat bevestigd wordt in de toegevoegde verklaringen van een goede vriend en dat hij een nauw contact met de buren onderhoudt, wat blijkt uit de verklaring van de buren. Voorts merkt verzoeker op dat zijn schoonzus ernstig ziek is en een invalide-uitkering ontvangt, dat de opvang en de verzorging van de kinderen hierdoor ook voor een groot deel op de schouders van verzoeker rust, dat hij onmisbaar is voor het gezin, dat het voor zijn broer van groot belang is dat hij hem onderdak en een gezinsleven kan bieden, dat de kinderen enorm op hem steunen, hem nodig hebben, dat hij de kinderen regelmatig naar school brengt en ophaalt, dat bevestigd wordt in de toegevoegde verklaringen, dat hij ook steeds aanwezig is bij activiteiten georganiseerd door school, dat sinds zijn opsluiting de kinderen verloren zijn zonder hun oom en ze zich zorgen maken en aanwezig zijn bij elk bezoek; hij wijst er nog op dat hij volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat hij in België een vriendenkring heeft opgebouwd en lid is van de fitness en zwembad.

Het is de logica zelve, volgens verzoeker, dat gedaagde de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van het bevel, dat uit de bestreden

beslissing allerminst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat dit eenvoudigweg blijkt door het niet vermelden ervan in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij weliswaar verplicht is een einde te maken aan de illegaliteit van verzoeker maar dat zijn uit het oog verliest dat zij dit kan doen op twee manieren, namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de legale [lees illegale] situatie van verzoeker om te zetten naar een legaal statuut, dat door eenvoudigweg te kiezen voor een bevel zij duidelijk maakt de tweede optie niet te hebben onderzocht, dat zij daarmee artikel 74/13 van de vreemdelingenwet [heeft] geschonden.

[...]

3.3.2.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb. C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopopré, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M.,ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure dit tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt (sic) van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St.Kamer,2011-2012,nr 53K1825/001,23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten. dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen (zie bespreking van het eerste middel). als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grond gebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/CE, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst erop, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, dat luidens vaste rechtspraak van het hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C- 838/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tót de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: verzoeker meent dat hij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, dat hij deel uitmaakt van een gezin waar hij een belangrijke rol vervult en dat afhankelijk van hem is. Dit argument kan worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. »

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnterpreteerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.”

2.2.2.1. Met betrekking tot de in het tweede middel nogmaals aangevoerde schending van de artikelen 74/11, § 1, vierde lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM en verzoekers betoog dat de steller van de akte onbevoegd is om de bestreden beslissing te nemen, kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.2.2. Voorts moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een algemeen beginsel van het Unierecht en een beginsel van behoorlijk bestuur en derhalve dient verweerder dit wel als dusdanig in aanmerking te nemen.

De Raad stelt vast dat gelet op de stukken van het administratief dossier dient te worden aangenomen dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een vragenlijst werd voorgelegd en hij aldus in geen geval kan voorhouden dat hij op geen enkele wijze in de mogelijkheid werd gesteld zijn standpunt naar voor te brengen. Hij geeft vervolgens weliswaar aan dat deze vragenlijst niet zou hebben volstaan in het licht van het nemen van de thans bestreden beslissing, met name een inreisverbod, doch zonder in casu concreet aannemelijk te maken dat de vraagstelling naar onder meer het hebben van gezins- of familieleden of redenen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen niet mede relevant zouden zijn wat het inreisverbod betreft of waarom de gestelde vragen concreet dan niet volstonden. Er blijkt ook niet dat het hoorrecht inhoudt dat de overheid er steevast toe is gehouden de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van een welbepaalde beslissing, in kennis te stellen van het voornemen om jegens hem een dergelijke beslissing vast te stellen of van de gegevens waarop zij haar beslissing wil baseren (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Khaled Boudjlida, 55).

In ieder geval benadrukt de Raad verder ook dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke informatie nog had kunnen verschaffen. Verzoeker beperkt er zich immers toe te stellen dat hij, indien gehoord, had kunnen wijzen op zijn privéleven en de argumenten hieromtrent van het bestuur had kunnen weerleggen, doch hij blijft andermaal in gebreke concreet te wijzen op enig opgebouwd en beschermenswaardig privéleven. Door het op louter algemene wijze verwijzen naar een privéleven zonder de minste poging te doen dit op enige wijze concreet in te vullen en aannemelijk te maken, maakt verzoeker niet aannemelijk nog concrete, nuttige elementen te hebben kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op het nemen van de bestreden beslissing en aldus kan op deze grond evenmin een miskennis van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. In dit verband kan ook nog worden verwezen naar de bespreking inzake een ingeroepen privéleven in het eerste middel. De theoretische beschouwingen van verzoeker, zijn uitvoerige uiteenzetting inzake de rechtspraak met betrekking tot de hoorplicht en zijn toelichtingen inzake de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – waarbij moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten is –, doen geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij zich dienstig kan beroepen op een miskennis van de hoorplicht. Gelet op voormelde vaststellingen kan op basis van verzoekers uiteenzetting van het middel evenmin een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt vastgesteld. Enig machtsmisbruik blijkt evenmin.

2.2.2.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS